

Længsel efter frihed.

Naar jeg lyttede lyst til af Raadningens
lyst,
Jeg fornaar dog en smerte derunder,
Som en sulken i løn, som en sandheds-
dens bøn, —
Det er selhed, hvorefter den stunder.

Ja vi føle det maa, at i lænker vi gaa,
Deraf kommer al længsel, al smerte;
O, men lænken er løst, hvilken fryd,
hvilken trost,
Hvilket haab for det fattende hjerte.

Nu kan troldommens haand ikke sænke
vor aand,
Seld i hoden vi klammer saa rolig;
Thi vi vaagner engang ved basunerens
klang
Thi vort indtog i frihedens bolig.

Kjæbt i lys gaar vi ud som den fri-
gjorte brud
Iblandt engle og alle de fromme,
Og den belligste jord, hvor retfærdig-
hed bor,
Stal fra himmelen ned til os komme.
M. F. Koven.

**Lærdomme af Guds ord
og
fra livet.**

«Mene i haab til Gud er min sjel
sille; fra ham kommer min frelse.»
Salme 62, 2.

Hvor Gud, hvor lidet jeg er af
denne sjelens stilhed i dig, denne dybe,
klare, sterke stilhed i dig!
Og dog — hvor sønselig er den ikke?
Thi i den kommer jeg Herren nær-
mest i bestuende tilbedelse. Og i den
opfatter jeg bedst hans gerning.
Jeg færdes nu meget i haab paa
dybe fjorde med hvide bredder og søers
oppe indbakte floder. Og naar fjor-
den ligger der dyb og klar og stille, saa
spiller Guds blom vimmel sig i den —

og ogsaa Guds store gerninger: de
bratte fjordfloder og de hvide sneindrer.
Ja, i den stille fjord har jeg som i et
stort spejl set uhyggelig skønne bil-
leder af vaarens ungdomsfriskhed, af
sommerens modne rødhed og af hø-
stens demodifulde pragt. Men saa-
 snart det mindste vindpust kruser den
klare overflade, er gjenreflexionen forbi,
og hverken Guds himmel eller hans
gerning forsvigt spæller sig i fjorden.
Himmelen er der, den store natur er
der; men der er intet at spejle sig i.
Al, om min sjel var som den dybe,
klare, stille fjord, hvort Guds himmel
og hans gerning kunde spejle sig!
Jeg tror, at jeg er et Guds barn; thi
jeg tror syndernes forladelse i Jesu
navn.
Men hvor jeg dog alligevel i mange
maader er overfladisk, uden dybde, for-
di jeg er saa urolig.
Vistnok er tiden forsoget, forkædet,
uroilig, rastløs, ligende, jagende mod
allid nye maal. Og vi er alle i nogen
grad tidens børn. Og dog er min
sjels uro og rastløshed ikke bare ti-
dens, ja ikke engang vaseren til ti-
dens fejl. Den er min egen. Og
hvor sønseligt er det ikke, at jeg iste-
demfor uro og rastløshed eler lidt af
sjelens stilhed i Gud!
Den dybe, klare, stille sjel i Gud
gaar i dybden, naar den gjenfinder sig
sels at hende. Den er dyb nok dertil.
Den har tid dertil. Den styr det lette,
overfladiske vaseren, der aldrig naar ind
til menneskehjertets lønlige kammere.
Den leder med sangeren: «Se, du har
lyst til sandhed i hjertets inderste; saa
lær mig da visdom i hjertets dyb!»
(Salme 51, 8). Den dybe, klare, stille
sjel er dyb i sin selverkendelse. Thi
den, der har lært sig selv dybt at kjen-
de, har ogsaa lært sin synd dybt at
kjenne.
Men dette giver en dyb trang til
Gud, til en naadig og barmhjertig, en
stor og herlig Gud. En Gud, som
ikke gjør med os efter vore synder og
ikke betaler os efter vore misgernin-

ger. En Gud, som i Kristus har aab-
net sig adgang til at være lynder en
fader. En Gud, som saaledes har ef-
fekt verden, at han har givet sin søn,
den endsaarne, forat hver den, som tror
paa ham, ikke skal fortales, men have
et evigt liv. Og den stille, dybe sjel
sænker sig ned i den gudsfrygtighedens
hemmelighed: Gud aabenbaret i Jesus,
og i hjertets dybe indre affæller sig
Guds naadestemme. Gud er i Kristus
bleven menneske, Jesus af vort kød, blod
af mit blod, ben af mine ben. Gud er
min fader, elsker mig som sit barn. Kris-
tus er min broder, den Helligaand min
helliggjører, himmelen deroppe er ja-
derhuset, mit hjem.
Og jeg føler trang til tilbedende at
høre mig mod Gud.
Og alt, hvad jeg ser i naturens un-
derfulde bog med de skønne, vakkende
billeder, og i menneskelivets endaa un-
derfuldere bog med de desværre ikke al-
tid skønne, men dog saa anseelsesværdige
grubende billeder — det blir en præb-
ten om trang til Gud, det blir til en
sang om Gud og den, han afsendte,
Jesus Kristus. Jeg begynder at ane
forførelsen af apostolens ord: Af ham
og ved ham og til ham er alle ting;
ham være ære i evighed! Amen.
Og jo mere det klare, dybe, stille
sind lærer at kende historien, det hellige
folks historie, frelsens historie, menne-
skelægtens historie, desto bedre ser det
Gud i historien. Historien blir en
sængslende, manende beretning om
Guds naade og langmodighed og men-
neskenes synd og uatvæmmelighed, om
at Gud i visdom leder udførelsen mod
sine bestemte maal, om, at Gud leder
sig ikke spotte, men hvad et menneske
(og saa et folk) faar, det høfter det.
Saaledes blir Klarheden altid klar-
tere, dybden altid dybere, stilheden al-
tid mere stille — og denne klare, dybe
stilhed til alle sider, indad, opad, udad,
den dygtiggjør til af Guds gerning.
Dog lad os mindes: ligesaa let som
fjordens spejllære vand kruses af det
mindste vindpust, ja ligesaa let som de

stille vand i kort tid kan blæst til
skumhvide, fradende bølger, ligesaa let
kan det i Gud stille hjerte af mange
slags storme forstyrres i sin stilhed, og
det begynder at bruse indeni hjertet
(Salme 42, 6). Menneskelivet er saa
rigt paa den slags storme — indre og
ydre.
Men naar dette sker, da lad os høre
til vort hjerte, da lad os høre til vort
hjerte: Mene i haab til Gud var
sille, min sjel (Salme 61, 6). —
Og lad os forsøge at jage ned alle de
mange storme, forstyrrelser, afspær-
relser, betyngninger o. s. v., der slager og
nager og volder uro. At vi maa ele
og bevare stille, dybe, indad, opad,
abbede sind, — at vi maa blive i
Herrens dybe, klare aander.
Og Herren skal hjælpe os. Han vil
just, at vi skal valse til den dybe,
klare stilhed. Hans opdragelse har
dette for sig. Han vil, at vi skal
sikke, han vil, at vi skal sikkere,
strakte ud alt det, han har givet og
givet os.
Lad os nu ikke forundres over, at
verden ikke fornaar denne stilhed, hel-
ler ikke vor længsel efter den og vore
bestrebelse for at opnå den. Det er
ganske naturligt og rimeligt, at dette er
verden stemmed. Længselen efter stil-
hed i Gud og arbeidet derfor er af
Gud, er frugt af aandens arbejde.

Fred, stille fred i verden maet og
trang?
Guds fred ved Jesus gjør fredfuld
vor Sang.

Fred, stille fred i trangfjelds dybe nat?
Ja, naar jeg venner Jesus om faar
sat.

Fred, stille fred, sjønt byrder lag-
ges paa?
Ja, fred ved Jesu trange det al gaa.

Fred, stille fred, om fjere drager
hort?
I Jesus Kristi blismitjes kan en
fort.

Fred, lille fred, kjont dagen kun jeg ved?
Den samme er min ven i evighed.

Fred, lille fred, nær dødens myse flod?
Ja, Jesus vandt mig livet med sit blod.

Ja, det er nok; vor trangsel varer kun
Bed Jesus Krist en ganske liden hund.

Snart vil vor vent og laske til sin fred,
Fred, lille fred hos ham i evighed.

Hjælp os, Hære herre Gud, lad til tilheden i dig. Hjælp os bertil ved din Deltigaand for Jesu Kristi Skyld.
Amen. (B. og D.)

Evas første bal.

Indledning.

En sand hændelse.

(Fortættelse.)

Hurtig saa Eva sig omringet af nogle herrer, som med raa spøg bød hende velkommen. Hun drog sig ind i et stort oplyst værelse. Med angstelig forundring saa hun sig om. Hvor var hun? Var hun atter i en ballal? — Ja! musik, lys, blomster fandtes ogsaa her. — herrer — mon hun ingen kjendte af dem? Ja! der var en og atter en af hendes dansere; men de syntes at ville skjule sig. — De tral sig tilbage. Der fandtes ogsaa damer, — damer, havde næsten som Eva selv, og dog, forfærdeligt — ydselig — en anelse om den genopvækkende sandhed gjennembarvede hende, — mørke, uforstaaede historier om lastens boliger slagrede forbi hendes erindring og bragte hende til at udsløde et vildt, fortullet skrig.

„Stille, mine herrer! — En uheldig fæltagelse har ført denne unge pige herhen,“ sagde idetsamme en alvorlig og kraftfuld stemme. Eva saa op, og ved hendes side stod den unge mand, hvis billedet nylig saa levende havde bekræftet hendes tanker. Han var bleg og oprørt. Havde hun kunnet vilke om den fare, hvori hun stode, vilde hun have læst den i hans blik. Hendes første følelse var glæde og haab. Den næste en gysen: „Dufaa han her!“

„Snart Dumheder!“ kvaalede der fra alle sider. „han er godvillig kommen, og han skal blive.“ „Nei, hun skal stiebittelig bort herfra,“ udraadte heftig den unge mand.

„Med hvilken ret befaler De her?“ spurgte den herre, som først havde tiltalt Eva.

„Det er min søster!“ svarede han heftig og greb Evas arm for at føre hende bort.

„Det er ikke sandt! Det er ikke sandt!“ raabtes der. Den anklagede betænkte sig et øieblik.

„Navel!“ sagde han rolig. „jeg tilsvaar det er ikke sandhed. Jeg skal sige sandheden, endstjont det er mig modbydeligt at give denne forklaring her; — det er min forlovede!“

„Bevis det! Bevis det!“ raabtes der under spottende latter.

„Ja! De ser selv, at hun er villig til at følge mig.“

„Det er ikke nok! vi lader os ikke narre.“

„Hvilket bevis fordrer De da?“

„Hun skal her i vor nærværelse frivilligt give Dem et kys.“

„For alt, hvad jeg kan bede Dem om, hold gode mine,“ hviskede han og bojede sig ned mod den blege, skjælvende Eva; hun gyste dog uvilkaarlig tilbage. En dæmonisk latter stralbede gennem salen.

„Hun vil ikke! Det var usandhed!“ raabtes rundt omkring dem. Vildbleg og med lullede øine løstede Eva ansigtet op mod sin bespytter. Han berorte let hendes læber. Den skalkars pige lideade uotryk syntes for et øieblik at imponere den raa, leilindige hob: de, som havde søgt at spærre veien for hende og hendes bespytter, drog sig tilbage.

Eva indaandede atter den kolde nattekulde, og oer voffeg et taknemmeligt suk fra hendes bævendende hjerte.

Stoien paa gaden vedvarede, og grevindens vogn var aldeles ubrugelig, luften saaret og tjeneren optagen af en høirøstet, ofte afbrudt anklage og forsvartale. Ingen syntes at have savnet Eva eller merket, hvilket uheldigt tilflugtssted hun havde valgt.

Løjtnant Waldner, saaledes hed ridderen, bad en politibetjent at underrette folkene om, at den unge dame var reddet, og at han havde paataget sig at bringe hende hjem. Derpaa hjernebe han sig saa hurtig som muligt med den skjælvende Eva, og det lykkedes ham snart at løse en vogn.

„Hvordan skal jeg give katten befaling at løse?“ hviskede han. Eva opgav sin fars adresse, og disse var de et øe ord, som afbrød taausheden, som begge lagttog. Først da vognen staaede foran generalens port, og løjtnant

Waldners ringning bepareredes af himmet oer lys og huchte fodlyk. I porten, greb han Evas haand og sagde med dnt beoagelse. „Farvel, min søster! Gid De maad kunne glemme denne maads forstrækkelse. Vær overbevist om, at over mine læber skal aldrig komme et ord om denne hændelse. Gud bevare Dem!“

Hun vilde takke ham; men han var borte, og foran hende stod kun den forundrede kammerjomfru. „Hvad er der hændt? Det var ikke grevindens vogn og tjener.“

„Nei,“ svarede Eva fort. „Kynd dig, Betty, at lukke porten! Jeg fryser!“ En heftig gysen rystede hende idetsamme.

„Det er meget slem!“ udrød den forstrækkede Betty, „frøkenen har forskjølet sig, frøkenen er saa bleg som et lig!“

„Stille, lille!“ sagde Eva, „du skal ikke omstale, hvordan jeg ser ud. Det gaar nok over.“ Den stemme, hvormed disse ord sagdes, var dog saa fremmed og bedrøvet, at den gjorde den skalkars Betty endnu mere bange. Da Eva var kommen ind i sit værelse, oplyste sovelkammer, saal hun ned paa en stol og saa hen for sig med fraværende og indadvendt blik og syntes aldeles at glemme at søge den hvide, hun saa høilig trængte til.

„Frøkenen maad se at komme i seng og bli varmt. Kjære frøken Eva lad mig kade Dem af!“ bad Betty. Eva adlød mekanisk, — hun reiste sig op, og kammerjomfruen befriede hende fra de af nattekulden fugtige overklæder. Hun stod atter baltadt foran tolketspillet; men med ganske andre følelser end da hun for nogle timer siden bestragtede sit smilende, glade billede der.

Hun tral sig høilig tilbage fra spillet, som om hun var bleven forstrækket.

„Hvad saa frøkenen?“ spurgte Betty forbauset.

„Mig selv,“ svarede Eva. „Betty, lov mig, at du aldrig klæder dig saaledes,“ tilføiede hun og pegede i spillet paa sin blottede hals og arme; „det er hæsligt, meget hæsligt.“

Betty forsøgte paa at smilke, men udtrykket i Evas ansigt var saa anafskuldt, at hun ikke kunde.

„Frøkenen taler saa underligt, saa jeg rigtig blir bange.“

„Du maad ikke tale om, hvad jeg siger. Du maad ikke gjøre manden bange, hører du det! Jeg vil kunne sove nu og naagare glad og lykkelig, som jeg naagarede idag. Er du ikke?“

Forts.

DRS. ROBERTS, DOERNER AND RAWLINGS

DENTISTS

Crown and Bridge Work a Speciality

156 Pacific Ave. Tel. Red 490
TACOMA W

Student-Supplies

OF ALL KINDS

Vaughan & Morrill Co.

926 Pac. Ave Tacoma, Wash

J. M. Arntson,

North Dogover,

Notary Public.

Udfærdiger alle lovlige Dokumenter, saasomt Skjæder, Kontrakter, m. m.

Municipal Court-Rooms
City Hall.

TACOMA

WASH.

Lutherist Pilgrim Hus

No. 8 State St., New York.

Wæmcke Hus ved det nye Meetingsted for Emigranter Børge Office.

Kristeligt Herberg for Indvandrere og andre Reisende.

Pastor E. Petersen, Emigrantmissionær, træffes i Pilgrim-Hus og

haar Emigranterne bli med

Naad og Daad.

Woff, Jon Lemmer fra Boston, kjører med Belt Line Street car lige til Nyen.

Skandinaviske

Boghandel.

Et stort Udvalg af Stolebøger, Solmebøger, Bibles, Romaner og Kvieler, saamt alt, som tilhører en vel assorteret Bog- og Papirhandel.

Ordres pr. Post opbejeres hurtigt.

VISELL & ECKBERG,

Stationers & Booksellers

1308 Pacific Ave.

fra reisen.

IV.

Da jeg i min anden artikel skrev lidt om sjømandene, hvor langt bedre de har det med aandelig forplejning i vore dage end i ældre tider, tænkte jeg at meddele lidt om en sjømand, som jeg har kjendt og som sit megen vellykkelse af et nyttestament, som blev givet ham af en bymissionær i London, England, i begyndelsen af sekstiaarene.

En søndag i december 1861 saa hans skib for anker i Nigoa Bay paa Kribas østside i en forrygende storm. Den ene ankersætning sprang omtrent ved middagstider. Alle ombord mente nu, at alt haad var ude, især da stormen ud paa eftermiddagen tiltog i heftighed, saa mandskabet tilsidst maatte surre sig fast for ikke at bli vælet ombord. Kaptejnens hustru græd som et barn.

Kaptejnens befalede mandskabet at tage paa sig sine bedste klæder og at surre ribstakkerne for om muligt at bjerpe dem, hvis skibet om kortere eller længere tid skulde brude paa land og sølle, da jo ingen kunde tænke, at det ene anker kunde holde.

I denne prøvelsens stund kom hin sjømand meget ihu, af hvad han havde læst i det nyttestamente, han havde faaet af missionæren, eftersom han selv har fortalt.

Paa strandbredden ved Port Gifford, som hid hien, havde der forsamlet sig tusinder af søndagsklædte mennesker, som med spændig ventede at se et eller flere af de paa reben liggende skibe kauset for sine øine. Kl. 3 om eftermiddagen begyndte en stor tremaster, et amerikansk hvalfangerskib, at brude for sit anker — det andet var gaaet. Skibet la sig paatvedt for halgerne, og en stund truede det med at kausse den lille brig, som hin sjømand var med.

Paa briggen stod derfor ogsaa styrmændene forbig til at lade det ene anker, som endnu holdt, gaa, for hellere at brude hånd, end at bli knust af det store skib midt i bugten. Men i farens største øieblik, som ved et Guds under, griber det store skibs anker atter fast i stranden, og det sejler sig atter mod bluden, som det kommer klar af den lille brig, men terner derimod med et stort engelsk skib, idet det atter kom-

mer i drift, og river en del af dets rig med sig. Derpaa leder hvalfangeren ankeret gaa, og for et par stumper af seil styrer den mod en sandbank, som ved signaler fra land var den anført at styre imod, hvis det var muligt, som det mindst forlige sked at forlise paa. Skibet hugger første gang, og alle 3 mæster knækker som var de af glas. Endnu et par gange løfter de vældige fraadende halger skibet høiere op paa land, hvor det blir liggende. Mandskabet blev reddet.

Og den lille brig? Ja, den rider, som ved Herrens styrke, halgerne af for sit ene anker den lange, stormfulde nat. Denimod morgenen lægger vinden sig, og — de er frelst for denne gang. Men Herren havde talt til dem i en „Storm“ ligesom forud til Job. Og „Sjømanden“ talte Gud i sit stille sind for redbningen og læste siden endnu Hittigere i sin hjerte bog.

Saa var det hin for denne sjømand usorglemmelige 17de marts 1863, i trigen mellem Danmark og Lyfland, at han i skibet ved Nygen stod for tyfsterne lugler ombord i fregatten Sjælland. Han havde ogsaa da sit nyttestamente med sig, læste ogsaa flittig i det, bad ogsaa altid sin aftenbøn, for han lagde sig til at sove. Preksen havde tilholdt ham at lære den og bede den for sig selv hver aften. Men endnu var han usklar i mange stykker af den kristelige lære, og havde neppe endnu hørt ud fattet rejsfærdiggjørelsen af troens alene. Hans erkjendelse var endnu meget dunkel og ubestemt, hvorfor han ogsaa frugtede meget for at dø.

Da derfor luglerne begyndte at plibe, og kammeraterne faldt omkring ham, og han fik se blodet flyde, reiste høret sig paa hovedet, en kold gysen gik gjennem ham, angst og skræk betog ham. Men selv i lampens tummel og larm, mens han pligtværdsig prøvede den ene fugle i kanonen efter den anden, saa fort de blev stulte ud, opsendte han i tanken den ene stille bøn til Herren efter den anden om at spare hans liv. Og det gjorde Herren ogsaa; thi efter 4 timers voldsom kamp stod han endnu uskadt af fiendens fugler.

Men da han nogle timer efter erfarede, at en af hans hjæreste kammerater havde faaet borsludt begge benene, hvorefter han døde, da blev han dybt rystet og talte Gud endnu inderligere, fordi han saa naadig havde bevaret ham. Og hans nyttestamente blev ham nu endnu i hjærter og unndarligere. I fristiden granskede han i den og prø-

vede at forstaa og træfede sig ved den midt i ugubeligheden, som omgav ham paa alle sider.

Men endnu en begivenhed maa jeg fortælle om vor sjømand, som blev af den betydning for ham, at han for bestandig kom til at opgave sjølivet. Al ja, hvor mange underlige veie har dog ikke Gud at føre menneskene paa; ofte derhen, hvor de ikke vil.

Maret 1866 tog han huse med en af disse forholdsvise smaa amerikanske skonerter, som gaar i lystfart paa Sydamerika. Reisen gjaldt Porra, Brasilien, for at hente „Rubber“ i raa tilstand. Der var bare 6 mand ombord. Udreisen gik godt. Men paa tilbagereisen kom vor sjømand ud for et af disse usædvanlige uheld, som truede med at begrave ham i halgerne.

Det var ved middagstider. Alle var gaaet ned forat „kaffe“, som sjøfolk kalder at spise. Kun han og vormanden var paa dækket. Styrmændene havde befalet ham, mens de var til middag, at gaa op paa nogen af forseilet og kjære gaffeltopselskibet, saa ogsaa topsellet kunde bli sat. Han havde tidligere lagt merke til, at rebet — pigsalbet kaldet —, som bommen heistes op i, var skrøbeligt. I et nu fik han den indskydelse, at han skulde tage en tangende med og binde sig fast, naar han kom op paa nogen, saa han, i tilfælde „faldet“ skulde driste, ikke med engang skulde gaa i sjøen eller falde paa dækket og slaas sig forværret.

Som tænkt saa gjort. Men det vilde han aldrig have gjort, havde nogen af mandskabet været tilstede. Det vilde jo været en skam, som ingen sjømand vilde udsætte sig for, selv om han saa døden lige for øinene. Naar befalingen lyder til sjømanden: „Gaa,“ saa gaar han, og: „Kom,“ saa kommer han uden at spørge efter halgerne.

Han skyndte sig ogsaa op paa nogen forat bli særbig, for nogen kom paa dæk igjen, bandt sig i en fart fast, sit enden af „skibet“ gennem blotten og begyndte at hale af alle kræfter. Men med engang brister tauget, som holdt bommen og seilet oppe, og han falder mindst en 16 fod og vilde faldt lige i sjøen, havde ikke den lille tangende holdt ham. Det gav et voldsomt ruf i ham, da tauget strammede under armene paa ham; og med engang ser han sig hængende i det tynde tau over de fraadende halger, som skibet kausede med fuld fart. Hans liv hang ligesom i et haar. Dødens angst og tvivelsfulde rystede hans lange sjel, og han

opsendte en blikk ham til ham, som har liv og død i sin haand. Men ikke en lyd kom over hans læber. Det var, som om tungen var lammet i dette tristeste øieblik, som hjertet og tanken vendte sig mod den almægtige Gud om hjælp.

Manden ved roret havde imidlertid straks set, hvad der handt. Men da han for seilene ikke kunde se, hvad der blev af manden, som faldt, krog han: „Mand overbord!“ I et nu var alle mand paa dæk. — endog kaptejnens kom og hjalp til. Efter adskillig mæie fik man ham endelig ind paa dækket, og — han var frelst ogsaa denne gang. Dybt rystet i sjel og somnithighed frøb han ind under forboaden, hvor han skjult for menneskers øine kunde udgyde sit hjerte i tanker og tal til Gud. Der forblev han indtil styrmændene ventlig og mildt atter kaldte ham til arbejde. Men inden sig græd han fremdeles og havde gjerne forblevet i sit skjul i bønnens samtale med Gud hele eftermiddagen.

Dette blev et vendepunkt i hans liv. Han fattede ogsaa den beslutning aldrig mere at lade sin fod paa sjøen som sjømand, og han gjorde det heller ikke. „Herren leder endnu Hjærterne som vandballe.“

Sit nyttestamente, som i saa mange aar fulgte ham paa alle Hjerter, og som var ham til saa megen vellykkelse, trøst og styrke, bevarede han endnu som sin kosteligste skat. De løse og forsklidte blade — skjønt 2 gange indbundet — vidner om dets flittige brug. Han vellykker endnu den wands minde, som gav ham „Herrens bog“.

Jeg har troet, hr. redaktør, at denne sandfærdige beretning om en sjømands oplevelser, og den vellykkelse et nyttestamente, givet ham i rette tid af en missionær, sked for ham, kunde tjene til opmuntring for sjømandsprester og andre arbejdere blandt sjømandene, som uddeler bibeer, nyttestamenter, traktater og andre kristelige skrifter. Om de end ofte „sær med gaaed,“ skal de dog engang „hæste med fredestrig“.

H. Pedersen.

Los Angeles i februar 1905.

Han — den gudskyndige — skal være som et træ plantet ved vandballe, som giver sin frugt i sin tid, og hvis blade ikke viane, og til alt, hvad han gjør, skal han have lykke.

Nogle talogaver.

J. H. S. Kommissionens rapport for 1905 findes følgende opgaver om de forskellige kirkesamfundes missioner i Alaska:

1. Den græsk katolske kirke drive 38 missionsstationer med 30 præster, og har 18 præster, med 35 lægmedhjælpere i virksomhed.

2. Presbyterianerne har 21 stationer med 45 arbejdere, hvoraf 8 er indfødte, 20 præster deler arbejdet; 5 af disse arbejder næsten udelukkende i minebyer blandt de hvide.

3. Romersk katolske har 10 missioner med 18 præster, 10 klosterbrødre og 7 barmhjertige søstre.

4. Episkopalske kirke har 14 missionsstationer, hvoraf 4 er kun for hvide og 10 kun for indfødte. De har 36 arbejdere, hvoraf 17 er præster og 19 lægfolk.

5. Baptisterne har 2 missionsstationer med 1 præst og 7 lægmissionærer.

6. Metodisterne har 6 missioner, hvoraf den ene drives som et barmhjertigt, med 5 præster og 6 lægfolk i arbejde.

7. Ebeniske missionsvenner har 3 missionsstationer med 4 præster, 10 lægmissionærer, hvoraf 1 er doktor, og 5 indfødte arbejdere, 19 læg.

8. Røskerne med 3 missioner og 8 arbejdere, hvoraf 1 er præst.

9. Kongregationalisterne har 4 stationer med 3 præster og 3 lægmissionærer, 10 stationer er mest for minearbejdere.

10. Brodermenigheden (Novatianerne) har 4 stationer med 8 præster og 6 lægmissionærer.

11. Norsk evang.-luthersk synode: 1 missionsstation med barmhjertigt, med 1 præst og 1 lægmedhjælper. Nu er der ingen præst, men kun to midlertidigt ansatte, med al udseende til, at vi ingen kan få til sammen.

Der frembringes ofte tal for at vise, hvor stor en luthersk kirke er, og hvilken herlighed den har haft. Disse tal viser, at i denne sag isærlig for at være den 11de eller 12de i rækken, som står den lavest på listen; og hvor andre samfund sender præster, der synes vi ikke at vi kan spare en præst. — Af de 106 missionsstationer i Alaska har den lutherske kirke 1, og af 288 arbejdere 2. — — — — — T. S. Seelig. — — — — — Sitwood, Wash., 1 marts 1905.

Som allerede bekendt døde Mrs. Lena Sandness i Barlow, Ore., den 7de februar.

Mrs. S. var født af forældrene Robert, f. Grifsbatter, og William Williams i Jerberum og, Norge, den 6te apr. 1806. Tre dage gl. fulgte hun med forældrene til Amerika. De bosatte sig paa Washington Prairie, Ia., hvor de boede til 1873, da de flyttede til Highland Prairie, Minn., hvor de fremdeles er. Hun var den 7de i rækken af 9 børn. Blev konfirmeret i '81 af past. R. Angelsen og ægtevold til J. J. Sandness i august '87.

Hun efterlader sig syv børn, den mindste kun nogle dage gammel.

Sandness kom hertil til Ore. i okt. 1901, hvor han købte en farm, og havde nu kommet saa langt, at det var hjem begyndte at give hvide og glæde, men nu kom døden og ombanner dette hyggelige hjem til et sorgens hus.

Ikke at tale om, at den hjerte afbøde er usædvanlig i hjemmet, men vi har tabt uendelig meget i hende i menigheden. Med sit stille og bestedne væsen var hun et mønster for kristne både i kirke og hjem.

I mange aar led hun af en stensygdom, som hver dag forvoldte hende store smerter; men hun var alt med stille ro og taalmodighed. Forleden sommer maatte hun underkaste sig operation paa begge sider. Før operationen var hun næsten blind og led de frygteligste smerter, men ogsaa da bad hun til Gud om naade til at være taalmodig og jagde med en kristens frimodighed: Gud ved at lede alt til det bedste! Operationen lykkedes, og ikke paa mange aar havde hun været saa fri for smerter. Dine opklarede dag for dag og hendes taknemmelighed var stor både til Gud og de redskaber, Herren brugte til at give hende lindring i smerterne.

Hun sagde ganske straks efter at hun kom hjem, at hun ikke vilde komme til at leve længe. Og denne anelse blev hun altfor sand. Men hun bestilte sit hus og var villig til at fare herfra og være med Kristus. Hun bad for sig selv, for sin husbonde og sine sønner og det med en saadan ro, som om hun blot skulle gøre en liden visit til naboer. Vi tør tro, at hun nu er hjemme sammen med sin hjerte frelser og fader i himmelen.

I sorgens tider ber over Rom. 8, 23: Men vi ved, at alle ting tjener dem til gode, som elsker Gud, samt Kristendoms ord til Peter Joh. 13, 7: Godt jeg gjør, ved du ikke nu, men du skal forstå det herafter.

Ja, maas den hjerte Gud og fader altid saa lov til at lære os, at alt hvad han gjør med os og mod os, det er alt af kjærlighed og til vores alles bedste både for tid og evighed.

Gud styrk og trøste de hjerte efterladte og bevare dem og os alle i vor barndoms tro til vor sidste salige stund.

D. S.

Mrs. Josephine Hals.

Atter har vi dødsbudskab at meddele fra Stanwood.

Sidste gang var det en gammel kone, denne gang er det en ung, nemlig Josephine Hals, f. Larsen, som for noget over to aar siden blev ægteskab til John Hals.

Siden den 18de dec. er 6 af vore både her. Et barn, en 72 aar, en 20 aar, en 50 aar, en 60 aar, en 25 aar. Alle alders. Dødsengelen skaner ingen paa grund af alder.

Mrs. Hals var en datter af Tharald Larson, som blev begravet den 22 dec.

Den gamle enke, som paa mindre end 3 maaneder har haaret ved sin mands, sin yngste datters og en trosfast tjenestepiges døds, er dog ikke forsagt; thi „Herren er min styrke, mig fattes intet. Herren gav, Herren tog, Herrens navn være lovbet.“ Disse ord er i hendes hjerte og paa hendes læber. Gud velsigne hende med en blid alderdom og en salig død.

Og den hørdt prøvede enkemand, som han levede den afbøde at søge hen til de himmelske goder, som haaber og tror vi ogsaa, at han selv vil søge sin trøst hos sin himmelske fader for Jesu skyld.

Mrs. Hals blev født i Syd Dakota af forældrene Tharald og Berthe Larson den 29de juli 1879, dødt af past. H. J. Lee den 29 aug. '79, konfirmeret af past. L. E. Foss den 3 juni '95, ægtevold af past. W. W. Christensen den 25 nov. '02, døde den 16 feb. '05, jordfæstet af past. O. W. Tjernagel den 19 feb. '05.

En salme.

Helligste treenighed,
Dig af ære være ted
For, at du til naade tog
Og kred ind i livens bog
D e n i s j o u d u n d j a n g n e, s o m
Nu i paktens med dig kom
Og sit daab af frelsedom!

Gjør nu d e n n e v e d d i n a a n d
Og din sterke himmelhaand
Lid din æres rene far
Og i troens pakt bevar,
At h a n m e d o s a l l e m a n
I b i t r o e n s k a b i g s t a a
Og en salig d a d s e n a!
— Nu i synodens salmebog.

Bekjendtgørelse.

Gudstjenester i Vor Frelseres kirke i Tacoma søndag den 12 marts formiddag ved prof. Kavler og aften ved past. O. Stattebøl.

Gudstjenester.

O. Stattebøls sal.
Bugsrup, 12te marts, 10:30 a. m.

Washon, 19de marts, 10:30 a. m.

Olaska, 19de marts, 3 p. m.

Sorg Brand, 26de marts, 10:30 a. m.

Seattle.

Johannes lutherske kirke af den nordre Synode, hjørnet af Olive St. og Minor Avenue, Lake Union Gar.

Gudstjeneste hver Søndag Formiddag kl. 11 og Aften kl. 8.

1ste Søndag i Maanedens: Engelsk Gudstjeneste om Formiddagen, og 3die Søndag Engelsk Gudstjeneste om Aftenen. Ellers alle Gudstjenester paa Norsk.

Søndagsskole hver Søndag kl. 10 Formiddag. Undervisning både paa Norsk og Engelsk.

Ungdomsforening hver Fredag Aften kl. 8.

H. A. Stab, Pastor
1626 Minor Ave. Tel: Red 4053.

• • "PACIFIC HEROLD" • •

et frimodigt ugeblad, a religious weekly, udgivet af protestantismen for Pacific distrikt af den nordre kyst ved St. P. Koster som redaktør og forretningsfører.

Entered at the post-office at Parkland, Wash., as second-class matter.

Bladet koster

for aaret 50 Cts.
halvaaret 25 Cts.
til Europa for et aar 75 Cts.

Adresser: Parkland, Washington.

Med konning Davids Kage
Man jeg med hjertens grund,
Nu kommer herrens dage,
For jeg har overtraad.
Jeg vel det ved,
Det er min synd urene,
Misgjerning min alene,
Som gjør, at Gud er vred.

O Gud, jeg mig beklender
For dig en synders stor,
Jeg mener vel og finder,
Et andet i mig bor
End end attraa
Og syndens lyst mange,
Som ville mig til fange
I satans fælder saa.

O herre, dig miskunde,
Min Gud og fadermand!
Jeg gange maa tilgrunde,
Hjælp du, som hjælpe kan!
Jes slaar min lid
Til dig, du vil bevare
Min sjel fra satans snare;
Gud je i naade hid!

Dit ord mit lednet laffer
Og reffer mig med synd,
Hjælp, jeg mig ei bortkaster
I misnaad for min synd!
O herre hold,
Lad mig i troen blive,
At ingen mig skal rive
Lidof din magt og vold!

— Firs første vers af nr. 22. Ny i
synodens salmebog.

**Tilbedelsen af den store
aand blandt indianerne.**

Til cubog de kjendte Gud, som arbeide
og tattede de ham bog ikke som Gud,
men blev forfængelige i deres tanker,
og deres uforskyldte hjerte blev for-
mørket. R m. 1, 21.

Iblandt Nordamerikas indianere fin-

des troen paa „en stor aand,* som her
skabt verden; men man har horelen no-
get blifede af ham, og bygget heller ikke
noget tempel for ham. Nogle er af
den mening, at han bor i en biff, løkke,
andre, at han bor i en rind eller bjærn,
en fugl eller slange. Nogle kommer
tilbeder solen eller maanen, som den
store aands bolig. Kansas-indianerne
forrettebe deres andagt hver morgen ved
solens opgang. De gned de legemet
lige fra hovedet indtil fødderne med
jord, streg og hylte mod solen en halv
time sid, og derpaa vasker de sig. In-
dianerne ved Hudsonbugten har dog
ogsaa smaa afguds billeder, som er
gjorte af deres dræbte fienders hoved-
hud, og ueriblandt en Irighaud, til
hvem man ved Irighaus bogvælske ejerde
hunde, ja vel endog manerker. — Et-
lers søger enhver, saa godt han kan, at
bringe den store aand sit offer. In-
dianerne læster sin tobakspung i Ma-
gana flodens sød, det er hans offer til
den store aand. Man har ogsaa danske
og sans: e til hans ære og fæder og plæ-
ner sig jammerlig ham til behag. —
Paa denne maade tjener indianerne vel
Gud, men ei, i uoldenhed og ufors-
kand. —

**Good-bye, velkommen
igjen!**

Efter hvert som den travle tid beh-
der ind, og mangen en af eleverne maa
affæd allerede for skoleaarets slutning,
vil vi gjerne sige de kjære unge hjerte-
lig tak for samvær her. Bring far og
mor, bror og søster og andre demmer en
venlig hilsen fra vor skole. Betænk al-
tid dette: Salig er den, som ikke
vænder i ugudeliges raad
og ikke staar paa syndens vei
og ikke sidder i spotterens sa-
de. Lange ven og veninde, ta ogsaa
„Herold“ med dig, den vil høreneffe
nge forsøge at sige dig noget godt. Og
saa — tryk på sjæl og legeme og ud-
rustet ved flere erfaringer fra livet —
velkommen igjen tilbage til vor skole
eller og til en anden kristelig skole,
som muligens ligger tilkommene til
paa din vej!

„Beflig, o Gud, ud af det hele
Mit arbeid og min sure soed,
Lad mig med satans tale i stoe,
At andres blod gjør mig ei led;
Blid mig den vei, hvor jeg skal gaa,
Lad gudslykt mit brød at saa!“

Den teologiske afdeling ved Witten-
berg College, Springfield, Ohio, er —
ifølge Lutherconren — af retten til-
kjendt \$125,000, som var testamenteret
den af afbyde rev. Charles Stroud
Arvingerne bestred testamentets gyldig-
hed. Sagen blev vedværet saaledes, at
arvingerne fik \$0,900 og kolen resten.

Uaglet kosteren af Musland skal ha i
aarlig løn \$7,500,000, som er det vel
neppe nogen, som talstald nu vil bytte
plads med ham.

Pastor F. Borup med familie ankom
fra sit forrige kald til Curick, Cal.,
den 24 januar og holdt sin tiltrædelses-
prediken ved Arcata den 29 i samme
maaned og i Curick den 5 februar.

Paa menighedsraadet i Curick den
15 februar optoges i menigheden 21
sjele, hvoraf 17 voksne og 8 fremmede-
rettigebe. Ifølge beslutning skal der
hver søndag holdes gudstjeneste for-
og eftermiddag undtagen hver første
søndag i maaneden, da der skal være
formiddagsgudstjeneste i Arcata — 15
mile fra Curick — om aftenen ogsaa
da i Curick. Hver anden søndag hol-
des der i Curick engelsk gudstjeneste.
Den 12 februar begyndtes der med
søndagsskole, og 30 børn er allerede ind-
skrevne.

Til viceformand i menigheden i
Curick valgtes mr. Adolf Schick, til
sekretær mr. L. Gustafson og til læs-
ferer mr. L. O. Johnson. Til træster
for 3 aar mr. R. E. Calk, for 2 aar
mr. Hans Anderson og for 1 aar mr.
Niels Mortenson.

For kvindeforeningen, der havde
aarsmødet paa presteboligen, valgtes
mr. Haakon Hansen til viceformand,
mr. J. Overgaard til sekretær og mr.
Hans Andersen til læsferer; mr. O.
Gustafson optoges som medlem i
foreningen. Foreningens indtægter
var fra 1 juni 1904 \$98.46 og udgifter
i samme tid \$70.62. Pastor Borups
adresse er nu cor. H & Pratt St.,
Curick, Cal.

**Getalt til Parkland in-
tjerske Garneshjem.**

Bed past. R. J. Njus, Scope
City, Minn., fra Svermanske me-
ngdsidst kvindeforening \$5.00
R. R. Fremont, Wash 2.00
Mrs. James Murphy, South
Brook, Wash 2.00
D. Matholin50

Pastor J. Waage 2.00
Olas og Ingeborg Waage hver
50c 1.00
Mrs. G. O. Kaasa50
10 dusin eg indsamlede ved mrs. Lunde
de, fra følgende personer: Mrs. Lunde
5 doz. eg og 5 pund smør; mrs. Grei-
svot 3 doz. eg; mrs. T. Dong 2 doz.
Gud velstgane tusindfold igjen!
Mrs. T. Larsen,
Redaktør.

Betalt paa Herold.

Mrs. M. Stewart50
Miss Martha Johnson50
L. O. Thompson 1.00
J. Johansson50
Gael Bjørk 1.00
Miss Tetterton 1.00
Mrs. Marie Holmen75
Martinus Trædal50
H. H. Ellis50
Hakon O. Nilson50
H. A. Sand50
T. Steinhil75
H. Jansen50
Haloar Skoue40
Andrew Torgeson50
M. O. Mitchellson 1.00
John Esterlin50
G. Neufon50
Mrs. M. Davis50
H. W. Nae50
L. A. Garstad50
Miss Ellen 1.00
Mrs. P. Matholin50
H. Olinson50
H. O. Erikson50
P. Poulsen50
Mrs. Miller50
Mrs. O. O. Caudley 1.00
E. H. Lee50
Pastor J. Waage50
Mrs. Eggen50
Mrs. H. Toit50
J. Foss50
Mrs. G. Sorenson50
N. Johnson 1.00
Caroline Kochab 1.00
J. Sævi50
M. Tideman50
J. B. Nilson50
E. B. Tideman50
Th. Nelson 1.00
O. Sævi50
Mrs. Bertha Johnson 1.00
O. Matholin50

R E Anderson & Co

Real Estate
Mortgage Loans
Fire Insurance
Rental Agents
117 ELEVENTH ST
TACOMA WASH

Fra Moderkirken.

(86 D. 5.)

Ogsaa den anden part har høret!

Den mest moderate „fremgangsteologer“ skriver i januar nummeret af „For kirke og kultur“ om „Vor kirke-lige stilling.“ Heraf idag et kort ud-drag.

„Vor kirke gaar ind i det nye aar mere splittet end den nogenstunde har været. Skarpere end nogenstunde lyder det fra den ortodokse leir til os fremgangsteologer: non licet esse vos, I har ikke lov at være til; I har ingen ret i vor kirke. Uforsonligere end nogenstunde giver man tilkjende, at man for ramme alvor vil saa os ud af kirken. — Vi har derfor være forberedt paa alt. I tilfald kan vi være ganske sikre paa heretter som hidtil at blive mistænkeliggjorte ved bagtalelser i skrift og tale. Det gjælder nemlig nu om at saa reist menighederne mod os. — Og vi har ingen besyttelse at vente af styrelsen. — Lykkes det vore ortodokse brødre at saa reist hoven imod os, da tør ikke styrelsen ansvare os. Vi maa være forberedte paa en forskælsse. — Dog — modløse skal vi ikke blive. E-hvert fremstridt man kjædes med lidelse. Det er det sonoffer, der skal bringes det gamle, som forstyrres i sin ro og an-gribes. Hvor forældet dette gamle kan være, har det dog altid en hævedt ret, der kroner selvbefrielse. — Det var utvivlsomt noget unaturligt og betænke-ligt i det raske fremstridt, som det reli-giøse skrifind gjorde hos os i otti- og nittiaarene. Ortodoksien, som menne-skealdrer igjennem havde præstet med jernspir og kraft grundtolgeantæmen til jorden, overgav saa at sige uden forbehold det hele kirkefelt. Overalt trængte friere sprogmaader seltende frem. — Har vi virkelig noget at sære med, som der er sandhedens lidkraft i, da maa vi ikke undsaa os for at lide no-get for det. — Med aabent bryst maa vi møde saavel vore modstandere som vore menigheder. — Der er ingen tvil om, at Chr. Braun har altfor megen ret, naar han anslager os præst, forbi vi seigt er goot af veien for det gamle lagfolks piitistiske dommesage. — Lad os nu ikke begaa den samme fejl lige-overfor den ortodokse dømm soge. — Dog — Lad os vogte os ligesaa meget for den modsatte fejl: Løse andres re-ligiøse overbevisning. — Lad os vogte os vel for at kaste os spjotanker, som farer os gjennem hovedet, eller forha-

siende resultater af en videnstak, som endnu ikke har havt tid eller givet sig tid til at se senere efter. — Og: lad os vogte os for at ride kjeppst: Lade po-lemik med ortodoksien og kritisk — bi-belkritisk, dogmekritisk eller anden religiøs kritisk — spille en hovedrolle i vor sø-tyndelse. Da vil vi komme til at ligge ynkkelig under. Der er ingen tvil om, at den retning vil seire, som bedst for-staar at forkynde Jesu Kristi evange-lium for nutidens mennesker. — Maa-let for søtyndelsen maa være at saa raabt det ind i hjerterne og samvittig-hederne: i Jesu Kristus træder Gud dig imøde som naadens Gud, der frel-ser dig fra synden og dømmen og tager dig til sit barn. — Trøb i tillid til Jesu ind i et personligt barnesforhold til Gud, og du er hans barn. — Lad os tage advarsel af den tyske præsten. Den er slæbet i sin inderste rod. Den ortodokse præsten op i hastemte frajer, og den moderne præsten i etik.“

Dette skaar være nok.

Professorsstriden. Det teo-logiske flertal har besluttet hos uden-landske sagkyndige at indhente erklæ-ringer om ansøgenes videnstabelige kvalifikationer. Professor Osland var imod dette og fremte for nedsettelse af en censurkomite.

Socialistprofeten Grifens forslag om bispeembedernes og klosterposternes op-hævelse er af fortinget besluttet over-jendt til regjeringen.

Efter indbydelse fra den tyske kejser vil den norske kirke som deputation ud-sende biskop dr. N. Chr. Bang, vikarie-rende biskop, stiftsprovst Stablan og stiftsprovst Brechmann til at overbrin-gen nye domstols indvielse i Berlin den 27de februar.

Biskop Vidman af Tromsø vil mel-de sig til Trondhjems ledige bispestol. Et par tom jo ogsaa den samme vel.

En salme.

Jesús. Hør du mine tanker,
Jesús, lad mig leve saa,
At høre jeg i verden danter,
Et Guds barn jeg blive ma!
At hver stund jeg aande draget
Gud til ære, mig til gavn,
Og saa her, naar dig behager,
I det søde Jesu navn!

(Ny i jgubens salmebog.)

H. E. Anderson

John Holleque

**Norsk Hardware Handel
Palace Hardware Co**

Hovedkvarter for alle Slags Jernvarer saavel som Redskaber, Maling, Olie og Færnisser.

Maling sælges for nærværende til Indkjøbspris. Trænger De Maling, saa undersøg dette før De kjøber.

1540 Pacific Ave Tacoma Wash
Tel: Main 151

A. S. Johnson & Co.
Paints, Oils, Brushes, Wall Paper and Glass.
Estimates Given on Papering and Glazing.
We Carry a Full Line of Wall Paper and
Room Mouldings, Sash
and Doors.

1309 PACIFIC AVENUE
TELEPHONE 505. Tacoma Wash

CARL WILLIAMS.

A. BERGGREN.

Tacoma Clothing CO.

Skandinavisk Klædehandel. Mænds og Batters
Klæder, Underklæ, Hatte og Sko
10 Procent Afslag til Studenter

Et stort Udvalg — Lave Priser.
1342 Pacific Ave., Tacoma, Washington.

LUMBERMEN'S NATIONAL BANK

W. E. Bliven,
Cashier.

Stephen M. C. Apploby,
Asst. Cashier.

BERLIN BLDG COR. 11th & Pac. Ave.
CORNER 11 21ST ST

CAPITAL, \$100,000.

Almindelig Bankforretning udføres. Betaler 3 Procent paa Indskud. Veksler paa skandinaviske og fremmede Lande kjøbes og sælges. Sælger skandinaviske Kroner. General Dampskibe og Emigrations Agenter.

Tacoma

Washington.

DR. J. L. RYNNING.

FRENCH BLOCK, CORNER OF
18TH AND PACIFIC AVE.
OFFICE HOURS: 2 TO 4 P. M.
SUNDAYS AND EVENINGS BY
APPOINTMENT.

TEL: OFFICE BLACE 2607
RES. SUBURBAN 41.

TACOMA, WASH

**PHOTOGRAPHS
Aaberg**

First Class Photos. All
Work Warranted.
1322 Pac. Ave.--Tacoma

When in need

Of Painting, Paperhang-
ing or Calcomining, call on
B. Benson, Parkland, Wash.

O. B. LIEN. H. B. SELVIG.

BIERE AF

LIEN'S PHARMACY,
(Tidligere Central Drug Store.)

Apothekervarer, Kemikalier og Toilet-
artikler.

De B. Lien har mange Aars Er-
faring som Apotheker, er altid tilstede
og man kan her trygt stole paa at faa
Recepter udfyldte med Omhu og Nae-
ragsigthed.

1102 TACOMA AVE.,
TEL. JAMES 141. TACOMA WASH

1115 Tac Ave - 1117 Tac. Ave

The Leader
BIG SALE ON WRAPPERS
ALL SIZES

\$1.25 Quality goes at 75c
Ladies' Hats, entire line to
be closed out at cost
and below cost.

The Leader

Agent for Banner Patterns,
Kuriko and Oleoid
E. G. TROMMARD

UNIVERSITY
MEAT MARKET
A. A. FANGSRUD, PROP

Dealer in all Kinds of
Fresh and Salt Meats
PARKLAND, WN

Til Vejledning

for dem, som vil give sine Blytøtter til
Parkland Lutherske Børnehjem, mærkes
at "Deoden" her gives til "The
Parkland Lutheran Childrens'
Home," Parkland, Washington.

Frø. A. Søren.

F J Lee

PHOTOGRAPHER

1535 Commerce St.
cor Jefferson Ave

TACOMA WASH

Phone Black 1231

PAC. LUTH. ACADEMY

AND

BUSINESS COLLEGE

gjer alle forbring paa at være den billigste skole paa vestkysten, men
den har sat sig som maal at være den bedste i sit slags. Den
øgger sig at give unge mænd og kvinder en grundig uddannelse paa
et kristeligt grundlag og faaledes dygtiggjøre dem til et nyttigt virke i
virke i livet. Beslutningen gaaer ud fra, at skolen eksisterer for ele-
vernes skyld, ikke at eleverne eksisterer for skolens skyld. Den sparer
derfor ikke paa beløstingene, naar det gjælder at ansætte lærere eller
anskaffe apparater o. s. v., hvorefter eleverne kan høste nytte. Skolen
har nu otte faste ansatte lærere, alle med store aars erfaring. De 10
aar skolen har varet, har den vokset sig ind i forholdene herude, og har
faaledes havt bedre anledning end nogen lignende anstalt paa Pacific
kysten til at sætte sig ind i, hvilke krav den skandinaviske
amerikanske befolkning herude stiller til en
skole, og hvorefter den paa bedste maade skal kunne tilfredsstille
disse krav.

... Skolens Kursus ...

Skolen tilbyder følgende kursus: Preparatory, Collego
Preparatory, Commercial, Music, Shorthand, Normal. Des-
uden gives der et kursus i haandarbejde, og et ekstra kursus for ny-
kommere.

Hvad det koster. Skolepenge, kost, logi, og bøger for ni maa-
der beløber sig til omtrent \$150.00. Opskriften begynder den 4de
Oktober. Skriv efter katalog.

Adresse: R J Song,
Parkland, Wash.

CARDS! CARDS!!

Your name written in white ink on 12 colored cards
for 5-cent stamps. Write to

Instructor in penmanship.

Pacific Luth. Academy,
Parkland, Wash.

Lindahl

PhotoStudio

(ground floor)

Lucerne Bldg. 903 Tacoma Ave

Tel. Black 4802.

First Class Work at a
Medium Price.

Printing

All kinds, large or small
Superior facilities for turning
out first class work.

PROMPT ACCURATE

The Bell Press

1013 A St, Tacoma Phone Main 432

Pacific District Prester

Steffen J. Bor 171 Kofford Wa.

Samuel P. Sørensen, Cal.

Hjerte, K. O. Sørensen, Wash.

Christensen W. K. 125 State Street
Oakland Wa

Gustaf, P. R. W.

1908-13 Ave., East Oakland, Cal.

Dele, J. O., Ellensburg, Wash.

Joseph E. G. 2030 Lombard Ave, Everett, Wa
Hansenberg O. 1608 Howard St.
San Francisco, Cal.

Hogues, D. 435 East 16th Street,

Phone: Scott 2122. Portland, Ore.

Hartab, S., Parkland, Wash.

Hellsten, O. G., Coquille, Oreg.

Holten, O. W., 622 Webster Ave.,

Spokane, Wash.

Johansen, J. 904 J St. Fresno, Cal.

Johnson, W. K. 2104 Madison St.,

Oakland, Cal.

Kielsen, G. J. O. Hayward, Cal., For 2

Orbel, O. J. 1016 Stebbins

Phone: Red 711 Bellingham, Wash.

Rebergen, R. Ellerton, Oregon.

Stad, J. H., 1626 Olive Ave. Seattle, Wa

Spradl, G. W. 1608 So. K St. Tacoma,

Wash.

Stattal, C. Portland, Wash.

Sorenson, J. H. Box 203

Newman, Cal.

Stensrud, G. R. 8440 18th St.

San Francisco, Cal.

Thompson, G. R. Steamboat, Wash.

Fra Parkland og andre kanter

Past. T. L. Brevig gjorde ny-
lig en snar tur til Parkland. Be-
søgte ogsaa Herolds redaktør.

♦ ♦ ♦

Past. O. H. Aaberg kom hjem
fra Astoria tirsdags morgen, og
reiser igjen idag. Alt gaar bra,
fortæller han.

♦ ♦ ♦

O. Tegland, som ifjor var elev
ved P. L. A., og nu en tid har
arbeidet i Tacoma, reiste den 23
febr. hjem, da han modtog den
sorgelige underretning, at hans
bror var død.

♦ ♦ ♦

Mr. O. A. Kolden, en promi-
nent kjøbmand fra Rhineland,
Wis., har i den senere tid søt
sig om her paa kysten. Han be-
søgte ogsaa Parkland, hvor han
hilste paa sin forhenværende lla-
rer prof. Hageness.

♦ ♦ ♦

P. L. A. bibliotek har af Terje
Ellefsen modtaget følgende: En
aargang af "Luthers Skoleblad,"
som i sin tid redigeredes af N.
Brandt og H. Realkvam, og to
aargange af "The Lutheran
Watchman," redigeret af P. A.
Schmidt. Mange tak.

♦ ♦ ♦

Sidste søndag holdt stedets
prest selv gudstjeneste her paa
Parkland baade for- og eftermid-
dag, under formiddagsgudstjene-
sten døptes 3 af barnehjemmets
smaa — Agnes, Cora og Jonas.
Blandt fadderne var der besty-
rerinden mrs. Viland og "bedste-
mor," mrs. Larsen.

Hvilken velsignet ting er ikke
dette, at ogsaa allige halv- og hel-
forladte smaa ved daabens hel-
lige bad kan indlemmes i pakt
med den levende Gud.

Herren bevare ogsaa disse kjæ-
re smaa i pakten med sig indtil
livets ende her paa jorden!

♦ ♦ ♦

Ifølge opgave af barnehjem-
mets bestyrer, mr. Viland, er der
nu 39 børn i hjemmet, 24 gutter
og 15 piger. 24 af dem gaar paa
menighedsskole. 20 af flokken
maa nu oppholdes af hjemmets
kasse, hvortil hjælp nu er inder-

lig kjærkommen. Der har til
denne tid ikke været underba-
laise i denne kasse, men nu trues
ogsaa vi af noget saadant. Den
rige og barmhjertige himmelake
fader se i naade dertil.

♦ ♦ ♦

Det var regnveiret som foraar-
sagede, at ikke mrs. Kraabels
store sal paa kvindeforeningsda-
gen forrige uge blev saa vel
fyldt, som vertinden med de an-
dre mødende kunde ha ønsket.
Onsdag den 15de dennes møder
kvindeforeningen hos mrs. Ben-
rud.

♦ ♦ ♦

Paa sidste kvindeforenings-
mødet her hilste vi blandt andre
besøgende ogsaa paa en ungdom
ved navn Fredrik Bernlund fra
Arendal, Norge. Det var bare
en kort tid siden han kom fra
det gamle land. Han skulde i
Californien besøge en bekjent
af sig, og ved hans hjælp mull-
gens faa en fast beskæftigelse
helst paa et dampskib; men hans
ven var død, før han kom frem.
Nu var den unge nykommer be-
stemt paa at ta fat paa farmar-
beidet og dermed gjøre en be-
gyndelse paa Dakota prairieerne.
Vi ønsker ham velkommen til
landet og tillykke med hans fore-
tagende, og skulde han til vint-
ren mødes af arbeidsløshed paa
den kolde prairie, da raader vi
ham til at komme ned her og faa
noget at gjøre i den lune akov,
eller ogsaa vil vi gjerne se ham
ved vor høiskole her ved Park-
land.

♦ ♦ ♦

Det ringet og ringet indtil man
endelig forstod, at det var for
bryllup. Lørdag den 4de dennes
egteviedes miss Bertha A. Sol-
vold af Parkland til mr. N. O.
Anderson af Tacoma. Vielsen
og bryllupet fandt sted i Taco-
ma, hvor mr. og mrs. Solvold al-
lerede før havde tre gifte døtre
bosiddende. Selvfølgelig er der
ogsaa allerede en pøn flok af saa-
danne der taler om bedstemor og
bedstefar. Vi ønsker de nygifte
lykke og velsignelse paa deres
fælles vandring gjennem livet.

♦ ♦ ♦

Anledningen til det sjeldne lag,
der før en tid siden fandt sted i

dr. Rynnings koselige hjem i
Fern Hill, var hans gamle faders
87de fødselsdag. Gamle Lars
Jensen Rynning er født den 20
februar 1818. Han blev fader-
løs, mens han endnu var liden,
fra 10-aars alderen af maatte han
sørge for sig selv. Han har væ-
ret to gange gift og er atter en-
kemand. I 1857 kom han med
familien hertil landet, opholdt
sig et par aar i Hesper, Iowa,
flyttet derfra til Highland Prai-
rie, Fillmore Co., Minn., hvor og-
saa han for alvor fik prøve ny-
byggerlivets savn og stræv, her
hørte han altid til den lutherske
menighed, betjent af den norske
synode. Høsten 1899 tog sig en
tre maaneders besøgtur til gam-
lelandet, i 1900 overvintrede han
her paa kysten, i Minn. og N.
Dak. opholdt han sig 1901-08, nu
bor han atter her hos sin søn, dr.
J. L. Rynning og tilhører Park-
land menighed. Trods sin høie
alder er han frisk og rørig, og
det hører endnu til sjeldenheder,
at denne 87 aarige haderg-bbe
udeblir fra gudstjenesten og me-
nighedsnøder, ja fungerer som
skyddar endnu for sønnekonen,
mrs. dr. Rynning omtrent hver
gang kvindeforeningen her sam-
les, hvilket i regelen sker 2 gan-
ge maanedlig. Da vi ved den
tid, da presten her med mange
andre for anledningen besøgte
gamle bedstefar Rynning, netop
var fraværende paa en missions-
reise, saa sender vi vor gratula-
tion til ham nu og ønsker, at Gud
maa forunde ham et saadant til-
læg til hans "megen styrke," som
han ser det tjaligt.

♦ ♦ ♦

"En tur til Poulsbo" var der
ikke rum for nu, kommer i næste
nr.

♦ ♦ ♦

Pacific Lutheran's Musikkorps og
Orkester giver en koncert lørdag aften
fl. 8 den 18de ds. Programmet blir
som altid godt. Skandinavisk musikk
er indbøet for anledningen. Afgangs-
prisen er 25 cts. Husk paa, at musi-
ken trenger nye instrumenter, og at be-
ste flere 25 cents der kommer ind, de-
se lettere blir det for floken at tilfreds-
stille de unge musiklærende studenter
med det som trængs.

Den 22de feb. afholdtes en i
alle henseender vellykket kon-
cert i Bellingham, Wash. Det
var kvindeforeningen i Zions me-
nighed, pastor Ordals kald, som
havde foranstaltet den. Pastor
Sperati, menighedens første prest
og mrs. Sperati var saa velvillige
at komme den lange vei fra Ta-
coma til Bellingham for at del-
tage i programmet. Pastor Spe-
rati var den, som tok istand pro-
grammet "in detail." Program-
met bestod af piano soloer, duets
og quartettes, desforuden en vio-
llin solo og to solo sange af hr.
Olof Udness, der i sidste øieblik
paatog sig at fylde pladsen for
en, der ved sygdom var forhin-
dret fra at være tilstede. Mrs.
Sperati gav en oplæsning fra
Longfellow's "Hiawatha".

Efter koncerten serveredes
scherbet og norske kager. Ind-
tægterne var saa store, at den
sidste gjæld, som hvilede paa
kirken, nu er betalt.

Det bør bemerkes, at kvinde-
foreningen fik denne koncert
istand for paa denne maade at
samle penge til kirken istedenfor
salg af færdiggjorte sager etc.
Og det viste sig, at denne plan
var den heldigste.

♦ ♦ ♦

Paa Samano sen bor en tone, som
i omt. 20 aar har lidt af nedfalds-
syge. Hendes legeme er bleven næsten
bort en flugg, hendes sanser er
ogsaa meget forfædte. Hun kan ikke
huste fra en dag til en anden, hører
ikke kan hun løse, fordi hun glemmer
første del af sætningen, mens hun lø-
ser sidste del, men begivenheder og det
hun lærte i sin barndom og ungdom,
det huster hun godt.

Bibelskeber, salmebøker og bønner,
som hun da lærte, kan hun løse af hu-
tommeisen, og det gjør hun flittig.
Hendes aandelige liv nares nu af den
Seliggaand ved det Guds ord, som hun
i ungdommen lærte udenad.

Derjom hendes forældre hadde væ-
ret ligegjeldige, og ikke holdt hende til
at lære Guds saliggjørende ord i hen-
des ungdom, hvad da?

Svar du fader og moder, som fer-
sømmer dine børn.